

عکس: President.ir

میان‌روها		
نام	پست	سابقه حزبی
سیدعباس عراقچی	وزیر امور خارجه	بدون سابقه حزبی
حسین سیمایی صراف	وزیر علوم	بدون سابقه حزبی
سیدعباس صالحی	وزیر ارشاد	بدون سابقه حزبی
محمد رضا صالحی امیری	وزیر میراث فرهنگی	بدون سابقه حزبی
سیدضیاء هاشمی	معاون فرهنگی و اجتماعی معاون اول	بدون سابقه حزبی
رضوان حکیم زاده	معاون ابتدایی وزارت آموزش و پرورش	بدون سابقه حزبی
اسماعیل بحری زاده	مدیرکل حوزه وزارتی و وزارت آموزش و پرورش	بدون سابقه حزبی
سالار قاسمی	رئیس سازمان آموزش و پرورش استثنایی	بدون سابقه حزبی
فریبا محمدیان	معاون توسعه ورزش بانوان وزارت ورزش و جوانان	بدون سابقه حزبی
محمد رضا نوروزپور	معاونت امور رسانه‌ای و تبلیغات وزارت ارشاد	بدون سابقه حزبی
حسین انتظامی	معاونت توسعه مدیریت و منابع	بدون سابقه حزبی
بهرروز نعمتی	معاون وزیر نفت در امور حقوقی و مجلس	حزب رفاه ملت

اصلاح طلبان		
نام	پست	سابقه حزبی
محمد رضا عارف	معاون اول دولت	رئیس بنیاد امید ایرانیان
عبدالنصر همتی	وزیر اقتصاد و دارایی	نزدیک به حزب کارگزاران
محمد رضا ظفر قندی	وزیر بهداشت، درمان و آموزش پزشکی	عضو شورای مرکزی انجمن اسلامی پزشکان ایران
احمد میدری	وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی	بدون سابقه حزبی
غلامرضا نوروزی قزلقچه	وزیر جهاد کشاورزی	نزدیک به حزب کارگزاران
محمد جعفر قائم پناه	معاون اجرایی و سرپرست نهاد ریاست جمهوری	عضو شورای مرکزی انجمن اسلامی پزشکان ایران
مجید انصاری	معاون حقوقی	عضو مجمع روحانیون مبارز
زهرا بهروزآذر	معاون امور زنان و خانواده	عضو شورای مرکزی حزب اتحاد ملت
شهرام دبیری	معاون امور مجلس رئیس جمهور	اصلاح طلب - عضو شورای مرکزی حزب رفاه و سلامت تبریز
عبدالکریم حسین زاده	معاون امور توسعه روستایی و مناطق محروم کشور	بدون سابقه حزبی
الیاس حضرتی	رئیس شورای اطلاع رسانی دولت	دبیرکل حزب اعتماد ملی
فاطمه مهاجرانی	سخنگوی دولت	بدون سابقه حزبی
محمد جواد ظریف	معاون راهبردی	بدون سابقه حزبی
سید کاملاً تقوی نژاد	دبیر هیئت دولت	حزب اعتماد ملی
فائزه دولتی	دستیار ویژه معاون اول	بنیاد امید ایرانیان
سید محمد مهدی طباطبایی	معاون ارتباطات و اطلاع رسانی دفتر رئیس جمهور	بدون سابقه حزبی
مجید فراهانی	معاون هماهنگی و پیگیری معاون اجرایی رئیس جمهور	حزب ندای ایرانیان
سید شهاب الدین طباطبایی	عضو شورای اطلاع رسانی دولت	دبیرکل حزب ندای ایرانیان
علی احمدنیا	سرپرست امور اطلاع رسانی شورای اطلاع رسانی دولت	بدون سابقه حزبی
بهرام سرمست	استاندار آذربایجان شرقی	بدون سابقه حزبی
ارسلان زارع	استاندار یوشهر	بدون سابقه حزبی
غلامحسین مظفری	استاندار خراسان رضوی	بدون سابقه حزبی
اکبر بهنامجو	استاندار قم	بدون سابقه حزبی
یدالله رحمانی	استاندار کهگیلویه و بویراحمد	بدون سابقه حزبی
هادی حق شناس	استاندار گیلان	بدون سابقه حزبی
سید سعید شاهرخی	استاندار لرستان	بدون سابقه حزبی
حمید ملاتوری شمسی	استاندار همدان	بدون سابقه حزبی
آرش زره تن لهنوی	استاندار کردستان	اگرچه عضو ستاد قالیباف بوده است؛ اما از چهره‌های اصلاح طلب استان است
احمد علی موهبتی	معاون توسعه مدیریت و منابع وزارت کشور	بدون سابقه حزبی
ابراهیم شیخ	معاون صنایع عمومی وزارت صنعت، معدن، تجارت	بدون سابقه حزبی
رضا انصاری	رئیس هیئت مدیره و مدیرعامل سازمان صنایع کوچک و شهرک‌های صنعتی ایران	حزب اعتماد ملی
حسین کرمانپور	روابط عمومی وزارت بهداشت	عضو شورای مرکزی انجمن اسلامی پزشکان ایران
نادره رضایی	معاون امور هنری وزارت ارشاد	نزدیک به حزب اتحاد ملت
سیدستار هاشمی	وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات	بدون سابقه حزبی
فرزانه صادق مالوارجرد	وزیر راه و شهرسازی	بدون سابقه حزبی

فرهاد فخرآبادی

خبرنگار گروه سیاست

بیش از سه ماه از روزی که مسعود پزشکیان که در مراسم تحلیف خود از تشکیل دولت وفاق ملی حرف به میان آورد گذشته است، کابینه به مجلس معرفی شد و تمام گزینه‌های معرفی شده توانستند رای اعتماد بگیرند تا در مسیر تشکیل رسمی دولت چهاردهم یک گام دیگر برداشته شود؛ مسیری که با معرفی معاونین در حال تکمیل است. در این مسیر و پس از اینکه عنوان «وفاق ملی» برای دولت انتخاب شد، حرف‌ها و حدیث‌ها و اعتراض‌های زیادی به مسعود پزشکیان شکل گرفت که او وفاق را رعایت نکرده و یا وفاق را به صورتی ترتیب داده است تا به یکی از جناح‌های سیاسی بیشتر از دیگر جناح‌ها قدرت بدهد. به عبارتی می‌توان گفت غر زدن‌ها در فضای سیاسی ادامه پیدا کرد؛ غر زدن‌هایی که بعضاً از جانب تندروهای اصول‌گرا فراتر رفته و جنبه تهدید هم پیدا می‌کند. اما در این میان سوال اینجاست که در ترکیبی که چیده شده است، هر کدام از جناح‌های سیاسی چه تعداد از صندلی‌های دولت چهاردهم را در اختیار دارند؟ به عبارتی در سیستم وفاق بر مبنای گفت‌وگو پزشکیان، کدام‌یک از گرایش‌های سیاسی ایران (اصلاح طلب، میانه‌رو، اصول‌گرای سنتی و معتدل و اصول‌گرای تندرو) در اکثریت قرار دارد. این گزارش نگاهی آماری به قرار گرفتن گرایش‌های سیاسی در ترکیب دولت چهاردهم، وزارت‌خانه‌ها و معاونت‌ها خواهد داشت.

سه نکته پیش از تحلیل

پیش از آغاز به تحلیل آمار، ذکر سه نکته ضروری است. اول اینکه در این گزارش تنها به سمت‌ها و جایگاه‌هایی پرداخته شده است که تعیین تکلیف شده‌اند، به عبارت واضح‌تر، پست‌هایی که هنوز گزینه دولت چهاردهم برای آنها معرفی نشده و همچنان در حال گذاردن امور با معاونان دولت سیزدهم هستند، مورد ارزیابی قرار نگرفته‌اند (برای مثال می‌توان به حوزه معاونت قهرمانی در وزارت ورزش و جوانان و یا حوزه معاونت پرورشی در وزارت آموزش و پرورش اشاره کرد). نکته قابل اشاره دوم این است که در این گزارش تنها گزینه‌هایی مورد بررسی قرار گرفته‌اند که سابقه‌ای سیاسی از آنها پیدا شده است، به عبارتی افرادی مورد اشاره هستند که یا عضویت رسمی در حزبی سیاسی دارند و یا به صورت مشخص گرایش سیاسی آنها معلوم است.

نکته دوم این است که در این گزارش فقط به وزرا، معاونین رئیس‌جمهور، منصوبان رده‌بالا در پاسستور و معاونان وزرا اشاره شده و سایر افراد دارای جایگاه سازمانی (مانند رئیس‌ها و هم‌رده‌های این‌چنینی) و همچنین مشاوران، مورد بررسی قرار نگرفته‌اند.

در این میان سومین نکته‌ای که باید مورد اشاره واقع شود، این است که قابل کنمان نیست و نمی‌توان دور از نظر داشت که در بین معاونانی که برای حضور در وزارت‌خانه‌ها معارفه شده‌اند، افرادی حضور داشته باشند که گرایش سیاسی به سمت یکی از جریان‌های کشور داشته باشند اما از آنجا که این گرایش سیاسی از سوی آنها اعلام نشده و یا نمی‌توان به صورت مشخص گمانه‌زنی کرد که در کدام سمت و سوی سیاسی ایران قرار دارند، پس عنوان مشخصی را نمی‌توان برای گرایش سیاسی این دسته مورد استفاده قرار داد. همچنین به

موضوعی که اگر در آن سوی آب از سوی چهره‌های اپوزیسیون ضدحکومت بی‌محابا و بدون توجه به عواقب و هزینه‌های آن برای مردم ایران مطرح می‌شود؛ در این سو و داخل مرزهای کشور از برخی اصولگرایان که البته در دسته تندروها و بنیادگرایان قرار گرفته‌اند، مطرح می‌شود. جریانی که در انتخابات ریاست جمهوری اخیر هم نمایندگی‌اش با سعید جلیلی بود؛ آنجا که با قاطعیت در این زمینه به برخی رقبای داخلی توییده و گفت: «آنها دارند ملت ایران را از جنگ می‌ترسانند!» جریانی که خاستگاهش به بنیادگرایی ضدتوسعه که در گذشته حامیان آن در تشکلهای حول محمدتقی مصباح‌زیدی (موسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی) و منیرالدین حسینی (بنیانگذار فرهنگستان علوم اسلامی) جمع شده بودند و الان هم حول محمد مهدی میرباقری، تحت عنوان جریان آکادمی و فرهنگستان علوم اسلامی و امثال او قرار دارند. طی این روزها از جمله دیگر چهره‌های همسو با آن در میان مسئولان کشور هم بخشی از آن نمایندگان مجلسی است که پس از ترور سیدحسین نصرالله به دولت حمله کردند و به نوعی آن را ناکارآمد و بی‌عرضه خواندند. حالا بماند که محمد مهدی میرباقری در همین بازه زمانی به تلویزیون آمد و از رسانه رسمی کشور اعلام کرد: «حتی اگر نصف عالم کشته شوند برای رسیدن به مقصد، می‌ارزد.» در این بین البته پس از واکنش موشکی ایران به اسرائیل و اعتراضات به این سخنان اگر چه انتظار می‌رفت دیگر بر طبل جنگ خواهی کوبیده نشود؛ اما شاهد آن بودیم که بار دیگر در همین چند روز گذشته چنین موضوعی از سوی چهره‌های شاخص این جریان که اتفاقاً صدایشان بلند است و تریبون دارند، مطرح شده است. مثلاً ۱۳ آبان، علی‌رضا زاکانی، شهردار تهران در مراسم «گرامیداشت روز استکبارستیزی» که از سوی بسیج دانشجویی دانشگاه علم و صنعت برگزار شد، در پاسخ به سوال دانشجویی پیرامون توانایی ایران در مواجهه با دشمنان به رجز خوانی می‌پردازد و به نوعی انگار بی‌علاقه به این زورآزمایی نیست، در این زمینه می‌گوید: «اگر دشمن می‌توانست امروز ایران را نیز مانند غزه می‌کرد اما اسرائیل عرضه مبارزه با ایران را ندارد... جنگ ما با دشمن چندوجهی است و او در این نبرد شکست خورده است، اسرائیل اکنون مانند سنگ هاری می‌ماند که هیچ غلطی نمی‌تواند بکند.» بعد از آن هم سخنانش را در مسیر ادامه جنگ غزه، ضدصلح و مخالفت با پایان درگیری با این عبارت که «هزینه سازش بیشتر از مقاومت است» پیش می‌گیرد و می‌گوید: «یک سال است که مردم به وسیله سلاح‌های اسرائیلی در غزه کشته می‌شوند؛ اما شما اعتراضی از مردم غزه نمی‌شنوید زیرا آنها به تجربه تاریخی خود دریافته‌اند هزینه سازش بیشتر از مقاومت است.»

در ادامه این اظهارنظرها، سعید جلیلی، عضو شورای عالی امنیت ملی نیز در آیین گرامیداشت ۱۳ آبان و چهلمین روز شهادت دبیرکل حزب‌الله لبنان در دانشگاه فردوسی مشهد به «تنش‌زدایی» به عنوان کیدواژه جریان مقابلش در انتخابات ریاست جمهوری و سخنان دولت‌مردان و حامیان آن تاخته و گفته است: «مفاهیمی مانند تله جنگ و تنش‌زدایی، دشمن را نسبت به ما دچار خطای محاسباتی و طمع می‌کند.» به عبارتی او هم بی‌تامل به شروع یک جنگ فراگیرتر که ایران را درگیر کند نیست و وسعت دید بیشتر درباره نوع نگاه این جریان را باید در سخنان اخیر که از حجت‌الله عبدالملکی، وزیر کار سابق منتشر شده است، جست‌وجو کرد؛ آنجا که در گفت‌وگویی اذعان می‌کند: «آذربایجان، کردستان عراق و برخی کشورهای اسلامی به اسرائیل نفت خام می‌دهند. این را باید تحریم کنند، البته اگر ادامه بدهند زدن ناوگان حمل نفت خام کشورهای اسلامی هم مجاز است. فرق ندارد فرانسه باشد یا کشورهای اسلامی، هر دو اهداف مشروع است.»

مطرح شدن این سخنان آن هم در زمانی که تلاش‌ها برای پایان جنگ در غزه و کشتار مسلمانان است و بر این موضوع اذعان می‌شود که ایران در مسیری غیرجنگ‌طلبانه به دنبال کاهش تنش در منطقه است؛ به جز اظهار نظر ماجراجویانه که احتمالاً این افراد برای ابراز شجاعت در میان حامیان خود در پی گرفته‌اند؛ چه می‌تواند باشد؟ همانطور که ظریف می‌گوید: این سخنان برای کشور عواقب دارد و به نوعی علاوه بر سنگ‌اندازی در مسیر دیپلماسی و سیاست خارجی کشور فرصتی را به جنگ‌طلبان می‌دهد که به اشکال گوناگون برای کشور و آینده مردم هزینه مادی و جانی بترانند.